

живо и здраво и че живѣеть за сега въ еди - коя кжщичка подѣ наемѣ. Нажаленѣ, наскърбенѣ, Каролѣ съ голѣмо сърдечно състрадание, опхти се кадѣ н-вото жилище на родителитѣ си.

*
* * *

Бѣше надвечерѣ, и злочестото семейство, во главе съ г. Астинга, пълно съ тжга, стоеше край огнището на простата си кжщичка. Едно писмо, което г. Астингѣ бѣ получилѣ прѣзъ деньтѣ отъ господарѣтѣ на кжщичката, комуто дължеше доста наемѣ, когото не бѣ въ състояние да заплати, умножаваше още повече скърбѣта на това злочесто семейство. Като държеше писмото въ рѣцѣ, слѣдъ дълбока въздишка, проговори на жена си: „сега какво ще да правимъ? немилосърдний тоя човѣкъ ни заплашва, че ще ни исплди изъ кжщата, ако не му заплатя! Но защо ли да го наричамъ немилосърдѣ, и каква милость учаквамъ отъ чюзди хора, когато азѣ, като баща се показяхъ много по немилосърдѣ къмто сжний си синѣ?!“ Тия думи се искаха отъ г. Астинга съ такова сърдечно съкрушение, така потрѣсиха неговитѣ старчески кости, щото нему се жалба нажали, сълзитѣ му потекоха и той заплака като дѣте. И въ тия минути за нищо друго не прѣмисляше толко, нито за настоящето си безисходно положение, колкото за изгубений си синѣ.

Ступанката му, като не намираше думи при едни такива тѣжки минути съ които да облекчи положението на съпругѣтѣ си, или да го утѣши, стоеше само и мълчеше, като бѣ дала свобода на сълзитѣ си. По голѣмата имъ дѣщеря, на която хубостѣта неможаше да укрисѣ вѣтхото и облѣкло, притече се при майка